

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Вж. № КС-11
Дата 04.05.1995 г.

НАРОДНО СЪЗДАНИЕ на РБ
изх. № 100-17-3
ПОЛУЧЕНО НА 03.05.95

КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

16-182
[Signature]

Конст.з. № 7/95 г.
90000 - Г. Софийски окръг
Ч. в. 95 г.

И С К А Н Е

от група народни представители
по чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията

Господа съдии,

С новоприетото изменение на Закона за местното самоуправление и местната администрация (ДВ бр. 24 от 14.3.1995 г.) на гр. София се даде статут на област. Наред с това се отмени чл. 70, който постановяваше, че в столицата на Република България, предвид на това й качество и специфичния й характер на населено място, не се назначава областен управител.

Конституцията от 13 юли 1991 г. постановява делението на територията на Република България на общини и области, както и на други административно-териториални единици, които могат да бъдат образувани само със закон (чл. 135). Общините са юридически лица и по своята същност са основните териториални административни единици, в които жителите могат да упражняват правото си на самоуправление. Съгласно сега действащата конституция местното самоуправление се осъществява чрез изборни органи или непосредствено - чрез референдуми (чл. 136). Основният закон създава разделение на властите на местно равнище като установява общински съвети (представителни органи на самоуправлението) и кметове (изпълнителни органи). Последният е ограничен в дейността си от законите на Републиката, актовете на общинските съвети и решенията на гражданите, населяващи съответната териториално-административна единица взети в предвидената от действащото право форма (чл. 138-139).

Конституцията на Република България постановява създаването на области като определя тяхната същност на административно-териториални единици на централната власт, в които централната

власт осъществява, от една страна своята регионална политика и от друга осигурява съответствието между националните и местни интереси (чл. 142-143). Тази характеристика е и причината областите да се управляват от областен управител, който получава своите правомощия не чрез избор, а чрез назначение от централната власт - правителството. Тази същност на областите предполага те да съществуват на територия с различни местни интереси, което има за последица децентрализация. Това налага необходимостта от съществуването на представител на централната власт областен управител, който има правата и отговорностите в рамките, предвидени от конституцията и законите да осъществява действия по съчетаването на тези различни по своя характер интереси и едновременно с това да провежда националната политика в дадения регион.

Изложеното дотук разбиране за посочените конституционни текстове намира опора и в създадената от основния закон управленческа система в Република България, която се състои от две основни групи институции: такива на правителството и тези на местното самоуправление. Конституцията предвижда съвет на министрите, което предполага колективното представителство на министрите, натоварено с държавната административна власт. Какви органи ще създаде в своята структура този съвет в сферата на местното управление не е от съществено значение, важното е, че те не могат да имат никаква пряка административна власт, отделно от властта на Министерския съвет. Министрите са органите на централно управление, притежавачи властта да управляват определени сфери на национално равнище, като тази тяхна дейност се подпомага от съответното министерство.

Областните управители са представители на така посоченото централно управление във всяка от областите, формирани в Република България. Те имат пълномощията да действат от името на централната власт.

Наред с това съществува и система на децентрализирани ведомства на централното управление като регионалните структури на данъчната администрация, регионалните структури на МВР, местните инспекции по опазване на околната среда и др.

Тази именно очертана от конституцията система на административно-териториално деление и разпределение на компетенциите следва да намери своето отражение и доразвитие в нормативен акт за Местното самоуправление и Местната администрация. Такъв е приетият през 1991 г. закон, който в своите преходни и заключителни разпоредби е поставил срок до края на 1992 г. да се извърши ново административно-териториално деление на Република България. За съжаление този срок не бе спазен и такъв закон не бе приет. Сега действащият Закон за местното самоуправление и местната администрация изрично постановява, че областта има административно предназначение предвид цитираните по-горе разпоредби от основния закон на Републиката, като в нея не могат да се създават Изборни органи на Местното самоуправление. В нея се създават само органи и служби на централната държавна власт. Същият този закон с изричен текст характеризира Столичната голяма община като специфична административно-териториална единица, в рамките на която се съчетават самоуправлението на нейното население с провеждането на държавната политика. Това е така предвид характера на София на столица на държавата. Това е и причината законът да предвижда, че нейната структура като община следва да се определи с отделен закон, текст, имащ своето основание в чл. 135 от конституцията.

Механичното изменение на чл. 8, ал. 1 от ЗМСМА, като на гр. София се дава статут на област несъмнено е в противоречие на посочените дотук конституционни разпоредби. "Даване на статут област" не е почетно звание, то има съществени правни последици и трябва да бъде в съответствие с основния закон на Републиката.

Господа съдии,

Като имаме предвид всичко това и на основание чл. 150, ал. 1, във връзка с чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България правим настоящото искане до Конституционния съд за установяване противоконституционността на § 1 и § 2 от Закона за изменение на Закона за местното самоуправление и местната администрация (ДВ бр. 24/1995 г.).

Народни представители:

1. Георги Соколов - И. Соф
2. Васил Тачев
3. Д-р Георги Караев Караев
4. Цоньо Ботев
5. Емilia Канудамиев
6. Свешлана Дянкова
7. ~~Виктор Канарин~~
8. Георги Манев - Фис.
9. Червези Чернев - Министър
10. Крум Славов - Министър
11. Жанетина Михайлова
12. Кочевантин Тодоров - Министър
13. Сотис Стоянов - Министър
14. Иван Глушков - Министър
15. Христо Бонеров - Министър
16. Симеон Антонов - Министър
17. Павел Шопов
18. Свобода Симеонова
19. Никола Найданов
20. Иван Димитров
21. Василентин Ивков
22. ~~Занко Иванов~~

- 22. Иван Коновалов
- 23. ~~Александр Сосновский~~
- 24. Николай Ермолов -
- 25. ~~Крым Сабель~~
- 25. Пирот Малеб -
- 26. Владимир Федоров Кочев
- 27. Дмитрий Савуланов -
- 28. Говор Тимот Пирелен
- 29. Михаил Паников
- 30. Александр Федоров Александров
- 31. Сергей Федоров Александров
- 32. ~~Левко Марков~~ ^{Федор} Григорьев
- 33. Владимир Тарасов Александров
- 34. Дмитрий Федоров Хлеб
- 35. Дмитрий Александров Александров
- 36. Александр Боровиков Томас
- 37. То Григорьев Федоров
- 38. Иван Александров Александров
- 39. Иван Александров Александров
- 40. Иван Александров Александров
- 41. Михаил Федоров Александров
- 42. Иван Александров Александров
- 43. Иван Александров
- 44. Александр Александров Александров
- 45. Александр Александров Александров
- 46. Иван Александров Александров
- 47. Иван Александров Александров
- 48. Иван Александров Александров

- 49. Иван Петров Бугаев - ~~Иван~~
- 50. Анна Георгиевна Прякина - ~~Анна~~
- 51. Иван Иванович Давыдов - ~~Иван~~
- 52. Василий Иванович - ~~Василий~~
- 53. Софья Прокопьевна - ~~Софья~~
- 54. Роман Владимирович - ~~Роман~~
- 55. Осип Осипович - ~~Осип~~
- 56. Ибрагим Таттаров - ~~Ибрагим~~
- 57. Алексей Анисимович - ~~Алексей~~
- 58. Михаил Иванович - ~~Михаил~~
- 59. Борислав Кривошеин - ~~Борислав~~
- 60. Моисей Христов - ~~Моисей~~
- 61. Иван Соколов - ~~Иван~~
- 62. Александрович Степанов - ~~Александрович~~
- Владимир Николаевич Николов - ~~Владимир~~